

Jeg ser nogle fantastiske muligheder ved at placere et nutidigt byggeri lige netop dér, hvor det kommer til at spille op til markante byarkitektoniske løsninger fra mange forskellige perioder: Frederiksstaden, Kongens Nytorv, Kongens Have, middelalderbyen og Dronningegården. Samtidig vil det give den indre by et kvalitetsløft, som vil kunne tilføre noget økonomisk dynamik til området, og som vil give os et mere dristigt og udfordrende bybillede.

Hvilken scene skal vi så bygge? Regeringens udspil til et nyt skuespilhus i Turbinehallerne indebærer, at der bygges et hus med et rumprogram, der omfatter en ny scene med plads til ca. 750 tilskuere, publikumsfoyer, studiescene med plads til 250 tilskuere og montagehal, prøvelokaler, skuespillergarderober, magasin og kontor og tekniklokaler. Det er min holdning, at der skal bygges med en størrelse og en fleksibilitet, der tilgodeser en variation af teaterproduktioner og forskellige teaterformer og scenografiske udtryk. Det er afgørende, at vi bygger tidssvarende og langtidsholdbart.

Men lad mig understrege, ikke mindst i forhold til det, fru Margrete Auken har sagt, at jeg ikke mener, at det er politikere, der har mest forstand på, hvordan sådan en scene skal se ud. Det mener jeg faktisk kunstnerne har selv, og jeg vil derfor opfordre til, at vi i løbet af den kommende tid får lavet et lille seminar, hvor vi netop inviterer kunstnerne til at ytre sig, til at fortælle noget om, hvad det er for en scene, der er behov for. Hvordan skal det nye hus føles? Hvad er det, det skal kunne? Hvad er det for en stemning, det skal skabe ramme om?

På regeringens ønskeseddel står skuespillet altså i første række, når det drejer sig om nye bygninger. Og det gør det heldigvis også for en række partier her i Folketinget. Jeg er meget glad for, at det er lykkedes at indgå et forlig med Centrum-Demokraterne og Det Konservative Folkeparti, og som også andre partier – lad mig udtrykke det på den måde – har valgt at tilslutte sig.

Men også operaen, og på sin vis balletten, har brug for nye og moderne faciliteter. Derfor indgår det som en del af forliget, at der i forlængelse af byggeriet til et nyt skuespilhus hurtigst muligt skal bygges et opera- og musikhus i København; et hus, som giver rum til Den Kongelige Opera og Ballets store forestillinger, samtidig med at der stadig spilles på Gammel Scene. Jeg kan ikke forestille mig, at Gammel Scene pludselig ligger mørk hen, så derfor skal

der fortsat være opera og ballet og i vist omfang også skuespil på Gammel Scene.

I den kommende tid går vi så i gang med at afdække de mange forskellige behov, der er for musikfaciliteter i København. Som hr. Brian Mikkelsen har været inde på, skal der nedsættes et lille udvalg, der undersøger: Hvad er det for et indhold, der skal vises på de påtænkte scener? Hvad er den nuværende prøvesalskapacitet i København, og hvordan kan den udnyttes? Hvilken organisation og placering er mest hensigtsmæssig for henholdsvis musikhuset og operascenen? Hvad er anlægsinvesteringen, og hvordan skal den finansieres? Hvad er driftsbehovet, og hvordan skal det finansieres? Hvad er de tekniske, akustiske behov, og hvordan kan de løses? Hvordan er publikumsgrundlaget for scenerne? Hvor er der lignende scener i verden, og hvad er deres erfaringer?

På den baggrund må vi tage stilling til, hvordan vi får driften i et opera- og musikhus til at hænge sammen, og det er klart, at jo flere ballet- og operaforestillinger vi vil have i dette hus, jo dyrere bliver det, hvis vi da ikke skal skære aktiviteterne på Gammel Scene ned.

Der er også i dag blevet knyttet en række bemærkninger til teatrets fremtidige organisation. Med aftalen om nybyggeriet til Det Kongelige Teater er der skabt en politisk enighed om, at den særlige danske tradition – som hr. Peter Duetoft udtrykte det: den særlige danske model – med at huse de fire kunstarter i en samlet teaterorganisation står ved magt. Kunstarternes fortsatte sameksistens kan blive en kolossal styrke for Nationalscenen, hvis teatret i højere grad end hidtil udnytter, at der i den samme organisation rådes over kæmperessourcer inden for ballet, skuespil og opera.

Jeg er skuffet over, at teatret ikke indtil nu har formået at udnytte de ressourcer bedre i et samspil, men det er da ikke ensbetydende med, at vi skal opgive noget så enestående. Det er da tværtimod en opfordring til, at politikerne giver et klart signal til teatrets ledelse om at udnytte de her fantastiske muligheder. Hvorfor i alverden skulle Danmark opgive noget, som ingen andre har? Hvorfor skal vi følge trop? Hvorfor skal vi netop ikke holde fast i det unikke?

I dag har der – som der så ofte er i forbindelse med de kulturpolitiske debatter – også været en diskussion om forholdet mellem teatret og provinsen. Jeg havde håbet, vi kunne undgå det. Jeg havde håbet, vi denne gang kunne undgå det, og i stedet for forholde os til den